

Кирило Недря
завідувач кафедри
гуманітарних дисциплін та психології
поліцейської діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат історичних наук

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ: ЗА ЧИ ПРОТИ?

Стрімкий розвиток технологій вимагає постійного процесу поповнення багажем нових знань суспільства для того, щоб воно мало уявлення про можливості всесвітньої мережі Інтернет. Та неможливо проігнорувати той факт, що 2020 рік став для всієї планети Земля тяжким досвідом, який значно змінив свідомість суспільства. Тому всі ми в різній мірі відчули необхідність в онлайн технологіях.

Дистанційне навчання не є чимось новим, адже в сучасних умовах можливо здобувати вищу освіту закордоном за допомогою свого гаджету. В порівнянні з очною формою навчання, дистанційна платформа має розширені можливості в отриманні знань. Проте, коли в період карантину було розпочато дистанційне навчання в школах, ліцеях, технікумах та вищих навчальних закладах, то далеко не всі здобувачі освіти були готові до таких умов.

Даним питанням займалися Сосна Г.М., Шматковська Т.О., О.О. Андрєєва, І.В. Сергієнка, А.С. Бурмістрової, Т.В. Бессалової, В.Т. Волова, Т.В. Громової, Б.І. Шуневича. Незважаючи на всі позитивні аспекти та перспективи розвитку дистанційного навчання серед викладачів та здобувачів вищої освіти ще не сформувалась однозначна визначеність стосовно доцільності такого методу навчання.

У навчальному посібнику Одеського національного економічного університету «Методика викладання у вищій школі» Козлова Г.М. запропонувала визначення дистанційного навчання, що це технологія, яка базується на принципах відкритого навчання, широко використовує комп'ютерні навчальні програми різного призначення та сучасні телекомунікаційні мережі з метою доставки навчального матеріалу та спілкування, зокрема у реальному часі [1 с.84].

Науковці виділяють ряд проблем з якими стикаються студенти під час дистанційного навчання і головними серед них є : 1) необхідність уміння та бажання у студента самостійно вирішувати різного роду завдання, які запроваджені курсом навчання; 2) здійснювати пошук інформації в різних інформаційних платформах, які раніше не були відомі студентам; 3) відсутність «прямого» контакту з викладачем. Серед важливих проблем та недоліків дистанційної форми освіти в Україні варто також виділити недостатній безпосередній контакт між персональним викладачем та дистанційним студентом через надзвичайну професійну завантаженість вітчизняних педагогів [2, с.27].

Варто зауважити, що не слід плутати дистанційне навчання з самоосвітою, оскільки за даних умов студент вже має певний базис розроблених викладачами конспектів лекцій, підручників, підкастів, які необхідні для опанування відповідного курсу. Дана форма навчання дає студентам розуміння того, що викладач не є єдиним джерелом інформації для повноцінного опанування матеріалу. Але, поруч з чим існує проблема в тому, далеко не всі студенти сприймають такий нетрадиційний підхід до навчання.

Аналізуючи наукові роботи вчених, можна дійти висновку, що питання психологічного аспекту дистанційного навчання ще не розкрито на належному рівні. Також, з власних спостережень, я хочу зазначити, що дистанційне навчання є ефективним лише коли студент має такі якості, як само організованість, цілеспрямованість, добросовісність та наполегливість. Через те, що деякі студенти виконують поставлені викладачем завдання добросовісно, можна спостерігати зниження процесу запам'ятовування та відтворення ними інформації .

Серед важливих переваг дистанційного навчання є більший масив інформативності, комфортність, потребує менших затрат власної енергії, індивідуальність, посилені якості перевірки знань. Тому, на мою думку, дана форма навчання значно покращує процес засвоєння знань для тих здобувачів освіти, які заздалегідь налаштовані на отримання гарного результату.

Отже, як висновок хочу зазначити, що зважаючи на всі переваги та недоліки дистанційне навчання є можливість для більш стрімкого інтелектуальних здібностей здобувачів освіти. Головним елементом для його ефективності повинен бути постійний розвиток у розробленні необхідного матеріалу для навчання. Оскільки, завдяки інформаційній обізнаності студентів забезпечується майбутній розвиток нашого суспільства в цілому.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Козлова Г.М. Методика викладання у вищій школі : навчальний посібник. Одеса : ОНЕУ, 2014. 203 с. URL: http://oneu.edu.ua/wp-content/uploads/2017/11/navchalnij_posibnik-metodika_vikladannya_u_vishnij_shkoli.pdf
2. Прибилова В.М. Проблеми та переваги дистанційного навчання у вищих навчальних закладах України Проблеми сучасної освіти : збірник науково-методичних праць. – Вип. 4. / Укл. Ю. В. Холін, Т. О. Маркова. – Х. : ХНУ імені В. Н. Каразіна, 2013. – 228 с. URL: http://dSPACE.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/9396/2/Problemy_suchasnoi_osvity_4__2013.pdf

Ія Новицька

*викладач кафедри гуманітарних дисциплін
та психології поліцейської діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ПСИХОЛОГІЧНІ НАСЛІДКИ САМОІЗОЛЯЦІЇ

Пандемія COVID-19 внесла серйозні зміни у звичний розпорядок дня тисяч людей. Зокрема, при перших симптомах вірусного захворювання або потенційному контакті з людиною, хворою на COVID-19, особі необхідно самоізолюватися на період 14 днів. Хворим та підтвердженим контактним особам окрім самоізоляції також необхідно підписати «Інформовану згоду на проведення протиепідемічних та або профілактичних заходів», яку надає сімейний лікар. Підписуючи цей документ, особа бере на себе зобов'язання добровільно перебувати на карантині протягом установленого періоду. Цілком логічно, що знаходження тижнями в одному приміщенні, зменшення спілкування та страх за здоров'я своє та близьких призводять до появи негативних психологічних станів.

Дослідження, проведене у Великобританії, в якому узагальнювалися результати інших 24 досліджень впливу карантину на психічний стан людини, представило достатньо невтішні висновки. Так, якщо самоізоляція триває більше 10 днів, в особи є високий ризик розвитку симптомів ПТСР [2].

При чому стан людей на самоізоляції загострюється через внутрішній конфлікт, що виникає між необхідністю сидіти вдома та потребою вести нормальне соціальне життя. Як зазначають зарубіжні дослідники, для розв'язання цього конфлікту люди можуть вдаватися до неадаптивних форм поведінки, наприклад, до панічних покупок, котрі являють собою «символічну винагороду» за страждання [4].

Міжнародна дослідницька група, в яку увійшли вчені з Тунісу, США, Німеччини, Італії та Канади, нещодавно проаналізувала більше 200 публікацій з тематики, виділивши основні психологічні проблеми при перебуванні на самоізоляції в умовах пандемії COVID-19. Так, в осіб, що знаходяться на карантині, спостерігаються проблеми зі сном та різні психічні розлади (стрес, тривога, депресія), часто пов'язані з обмеженнями фізичної активності та соціаль-